Prøv at forestille jer et Europa - der var ét civiliseret samfund.
Man kunne rejse på kryds og tværs over kontinentet uden pas.
Man kunne slå sig ned i et andet land for sin fornøjelses skyld - eller for at arbejde.
Alle møntsorter var så gode som guld.
Styreformerne var baseret på borgernes frihed.
Alle borgere blev behandlet fair og korrekt af domstolene.
Ingen blev dræbt af religiøse grunde.
Ingen blev dræbt af politiske grunde.
Privat ejendom var sikker over alt.
Tror I, at det er en umulig fremtidsvision?
Så tro om igen!
Det er slet ingen fremtidsvision.
Det er faktisk en britisk historikers beskrivelse af Europa anno 1914.Lige før Første Verdenskrig.
Det var dengang de europæiske kulturer var på deres højdepunkt.
London, Paris, Wien og Berlin var centrum for forskning, uddannelse, kultur og politik.
Det var lige før den store katastrofe, der ødelagde de blomstrende europæiske samfund - og kastede Verden ud i kaos og barbari.
Efter Første Verdenskrig var alt forandret.
Amerika var blevet Verdens nye kraftcenter.
Europa var knækket - og blev kaldt "Aftenlandet".
I kølvandet på Første Verdenskrig opstod nazismen og kommunismen som de to store ideologier, der lovede at sætte styr på menneskeheden.
I stedet gav de os endnu en verdenskrig.
Endnu mere død, ødelæggelse og undertrykkelse.
Totalitarismen lagde sin klamme hånd over Europa.
Så i 1989 faldt Berlin-Muren.
Og dermed var det slut med totalitarismens århundrede.
Men en ting er at kæmpe sig fri af undertrykkelsens snærende bånd. Noget andet er igen at komme i front på globalt plan i det 21. århundrede.
Man skal selvsagt altid være påpasselig med historiske sammenligninger. Min ambition er,
at Europa igen kan konkurrere med USA om kultur, forskning og økonomisk vækst, at

Europa igen kan være et forbillede for Verden - for sin frihed, sin dynamik og sine fremskridt.
Jeg har lige været i Kina.
Og jeg kan forsikre jer om, at det ikke kun er USA, vi skal konkurrere med.
Kineserne har gjort gigantiske fremskridt - siden de i praksis droppede planøkonomi - og frigjorde deres borgeres kreative energi.
Jeg tror også godt, at de kinesiske ledere ved, at yderligere velstand kræver endnu mere frihed og respekt for den enkelte kineser.
Så vi - i Europa - skal kun regne med endnu mere konkurrence.
Udfordringerne for Europa er større end nogensinde.
Men det er mulighederne også!
Det er i høj grad op til os selv.
Ønsker vi et Europa, der åbner sig mod omverdenen - fjerner handelshindringer - og drager gavn af varer og ekspertise udefra?
Ønsker vi et Europa, der i højere grad satser på forskning og uddannelse, så Europa kan komme i front på globalt plan?
Ønsker vi et Europa, hvor vi afregulerer, hvor vi gør op med både nationalt og europæisk bureaukrati?
Ønsker vi et Europa, der begrænser politikernes magt - og øger borgemes friheder?
Som liberal dansker og europæer er jeg ikke i tvivl.
Vel går jeg ikke med EU-flag på mine sokker.
Men derfor er jeg alligevel fuldblodseuropæer.
EU er nemlig - og skal vedblive med at være - et frihedens projekt.
En klog mand sagde engang: "Jeg er overbevist europæer, uden at det har taget noget fra min grundlæggende danskhed". Den kloge mand er Uffe Ellemann-Jensen.
Som god liberal ved Uffe, at når frihed duer i Danmark, så duer det selvfølgelig også i Europa.
Venstre stiller med kandidater til europa-parlamentet, der ser det som en opgave at føre liberal politik i Europa, fordi det gavner Danmark såvel som Europa.
Europa skal blomstre gennem øget frihed til borgerne - færre grænser og færre regler. Gennem flere fremtidssikrede investeringer og mindre unødig regulering.
Europæisk integration er og bliver en liberal mærkesag.
Den integration, der vel at mærke er baseret på at øge borgernes frihed.

Den integration, der vel at mærke handler om at yde et sundt modspil til de enkelte staters nationalegoisme og tilbøjelighed til at begrænse borgernes muligheder.
Den integration, der vel at mærke lader borgerne udfolde sig i deres nationale forskelligheder.
Men ikke den integration, der handler om at opbygge en europæisk superstat.
Ikke den integration, der handler om at misbruge EU til at regulere alt det, som man for længst har opgivet at regulere på nationalt niveau.
Ikke den integration, der handler om at indføre global beskatning af de ting, som man ikke længere kan beskatte på nationalt niveau.
Der er forskel på liberal europa-politik og socialistisk europa-politik.
Hvis vi skal tage udfordringen op fra USA og Kina - men også fra andre kommende stormagter som f.eks. Indien - så kræver det en liberal europa-politik.
I mange år har europa-politikken været et minefelt.
Uanset, hvad man sagde, var det forkert.
Man måtte ikke tale om fred, frihed og forfatninger.
Det var for høj stemt og flomme-europæisk, og jeg ved ikke hvad.
Man måtte ikke tale om økonomi.
Det var for vulgært.
Lad mig slå fast med syvtommersøm, at som liberale er det intet mindre end vores pligt at tale om frihed og markedsøkonomi. Ikke mindst i EU.
Hvem skulle ellers gøre det?
Danmark er ikke blevet medlem af EU for at få mindre markedsøkonomi - men mere markedsøkonomi.
Danmark er ikke blevet medlem af EU for at danskerne skulle have mindre frihed - men for at de skulle have mere frihed.
Vi er ikke begyndt at nedlægge overflødige råd og nævn i Danmark - for at se dem vokse frem på EU-niveau.
EU har brug for en sund dosis liberal medicin for at kunne leve op til udfordringerne fra resten af verden.
Som liberale har vi ansvaret for at begrænse mulighederne for politisk magtmisbrug - både i København og i Bruxelles.
Ikke bare af hensyn til os i Danmark - men af hensyn til alle europæere.
Af hensyn til, at Europa kan være et område med velstand.

Af hensyn til, at Europa kan indtage en konstruktiv rolle i verden - som en tæt partner med USA.
En af de største europæiske udfordringer består i at få udvidelsen til at fungere.
Den 1. maj i år får EU ti nye medlemsstater.
De vil give resten af EU en optimisme og en vitamin-indsprøjtning, som vi kan lære af - og drage gavn af.
Ud over de ti nye lande må vi ikke glemme alle de lande, som mangler i den europæiske familie. Flere nye lande vil blive optaget i den europæiske familie i de kommende år.
Vi foreslår at flytte hele det følgende afsnit om forskning til umiddelbart før det afsnit, der handler om Danmark i EU. Dvs. først om det generelle afsnit om EU, traktaten og statsministerens vision om EU, herefter forskning som et konkret eksempel, og til sidst om Danmark og EU.
[En ting er sikker.
Det udvidede EU har et kæmpe vækstpotentiale.
Men vi skal øge reformtempoet, hvis vi skal udnytte potentialet fuldt ud.
På mange områder halter EU efter andre store økonomiske vækstcentre - ikke mindst USA.
Forskellen er slående.
Igennem mange år har USA haft en større økonomisk vækst end Europa.
Selvom en forskel på én procent om året lyder af lidt, så gør det en enorm forskel over tid.
Det betyder en velstandskløft mellem USA og Europa.
Produktiviteten er også større i USA end i Europa.
Det samme er evnen til at innovere til at forny sit produktionsapparat.
USA bruger en større andel af sit bruttonationalprodukt på forskning og udvikling end EU.
Amerikanske virksomheder udtager flere højteknologiske patenter per borger end virksomheder i EU.
USA har flere forskere end EU målt i forhold til arbejdsstyrken.
Og problemet er såmænd ikke, at EU-landene er for dårlige til at fremelske nye forskere. Tværtimod.
Problemet er, at EU har svært ved at holde på de bedste af dem.

Op mod 400.000 europæere med en teknisk eller videnskabelig uddannelse bor på den anden side af Atlanterhavet.
Ud af de 101 Nobelpriser i kemi, medicin og fysik, som er blevet uddelt i de sidste 15 års, gik de 68 til USA og kun 23 til Europa. Det er værd at bide mærke i.
Jeg er ikke en af dem, der ønsker, at Europa kun skal gøre sig gældende som turistattraktion.
Hvis Europa skal kunne måle sig selv med de bedste, skal vi lægge politikken om.
Vi skal være parate til at gå nye veje.
Gentænke vore strategiske valg og prioriteter.
Samle de europæiske lande om en række nye mål.
Historien viser, at europæisk samarbejde fungerer bedst, når vi har fælles projekter og visioner, der forener os.
Bare tænk på ideen om det indre marked, om den fælles mønt, om udvidelsen osv.
I kølvandet på udvidelsen skal vi definere et nyt projekt, der kan forene de europæiske lande.
Vi skal satse yderligere indenfor forskning, udvikling og uddannelse.
Vore visioner skal være praktiske og håndgribelige.
Vi skal forene de europæiske lande om deres fælles interesser i velstand og vækst.
Vi skal droppe forsøgene på at skabe en kunstig europæisk identitet. Vores identitet kommer ikke dumpende ned fra oven. Vi er hvad vi er i kraft af vores forældre, vores opvækst, vores sprog og vores erfaringer. Vi bliver hverken mere eller mindre europæere af Europa-flag og Europa-hymner. Men vi kan øge forståelsen for værdien af europæisk samarbejde ved at gøre samarbejdet konkret.
Jeg har lagt en række konkrete forslag på bordet, der kan bidrage til at gøre Europa til verdens mest konkurrencedygtige økonomi.
Vi må reservere en større del af det fælles budget til fælles forskningsprogrammer.
Ud over et højere europæisk forskningsbudget, må vi have flere konkrete resultater ud af EU's forskningsindsats i form af flere patenter, flere forskere, bedre uddannelser og flere forskningscentre.
Vi bør etablere en fælles europæisk grundforskningsfond, som skal fremme forskning i fremtidens teknologier.
Vi bør styrke udvekslingsprogrammerne for studerende - inden for såvel som uden for EU. Det skal være med til at skabe fælles europæiske uddannelses- og

forskningsmiljøer.
Vi bør sikre bedre gensidig anerkendelse af kvalifikationer for at skabe et fungerende indre marked for uddannelse i Europa.
Vi bør oprette en række nye Europakollegier i USA, Rusland, Asien og de arabiske lande. Det skal være med til at fremme forståelsen af europæisk kultur og europæiske værdier i hele verden.
Når begavede forskere i hele verden ser sig om efter et sted at udnytte deres gode ideer, skulle de gerne tænke: "USA er godt - men Europa er endnu bedre".
Det forhøjede budget til forskning, udvikling og uddannelse kræver en strategisk satsning i forbindelse med de kommende forhandlinger om EU's budget. Man skal ikke nødvendigvis at øge det samlede budget i EU. Pengene skal hentes gennem reformer af den fælles landbrugspolitik og strukturfondene.
EU's landbrugspolitik skal være mere markedsorienteret. Jeg tror, at de fleste har forstået, at øget landbrugsstøtte ikke er vejen frem. Tværtimod.
Og hvis vi i øvrigt ærligt ønsker at bekæmpe fattigdom i den tredje verden, er liberalisering af landbruget den bedste vej.
Jeg er fuldstændig klar over, at vi ikke kan gennemføre gennemgribende reformer med det samme. Men retningen må være soleklar.
Vi kan bruge pengene langt bedre.
Vi lægger ikke så meget mærke til EU til daglig.
Men EU er grundlaget for mange af de muligheder, vi har i Europa.
Et samarbejde baseret på fælles værdier:
Frihed og markedsøkonomi.
Fællesskab og gensidigt ansvar.
Demokrati og menneskerettigheder.
Et effektivt samarbejde, der respekterer de europæiske folks og staters egenart.
EU har været en succes. EU har leveret varen.
Det er grunden til, at stadig flere nye lande ønsker medlemskab.
Udvidelsen er derfor en bekræftelse af, at EU er kommet godt fra sine første godt 50 år.
Men udvidelsen stiller samtidig krav om ændringer og reformer af EU-samarbejdet.
Om mindre end to måneder vil EU have 25 medlemslande. Og fra 2007 sandsynligvis 27. Flere vil komme til.

Det er afgørende, at vi - også efter udvidelsen - bevarer og styrker EU's effektivitet. Det skylder vi de nye medlemmer. Og det skylder vi os selv.
Kun på den måde kan også det udvidede EU blive en succes.
Udvidelsen må ikke føre til udvanding af EU. Vi har brug for en stærk og handlekraftig union, der kan levere varen på de områder, hvor vi kun kan løse tingene i fællesskab. Skal det lykkes, stiller det krav om ændringer i forhold til det samarbejde, vi kender i dag.
Det første spørgsmål, vi må stille, er: hvilke opgaver er det, EU skal løse?
Hvad skal vi prioritere?
Svaret er: først og fremmest de områder, hvor problemerne er grænseoverskridende. Først og fremmest de opgaver, som vi bedst kan løse ved at stå sammen og løfte i fællesskab.
Det vil selvfølgelig i første række sige de klassiske hovedopgaver for EU.
Også i fremtiden vil de centrale områder være det indre marked, handelspolitikken, konkurrencepolitikken, forskning og bekæmpelsen af statsstøtte. Her skal vi fastholde de opnåede resultater og bygge videre på dem i det udvidede EU.
Vi skal have det indre marked til at fungere effektivt. Gennem et effektivt indre marked kan vi skabe rammerne for en konkurrencedygtig økonomi.
Vi skal være bedre til at skabe jobs i Europa. Det kræver først og fremmest reformer af de stive arbejdsmarkeder en række medlemslande. Jeg skal hilse og sige, at de misunder os vores fleksible arbejdsmarked.
Vi skal sikre en stærk og stabil fælles valuta. Euro'en gavner faktisk Danmark, også selvom vi ikke deltager.
Vi skal liberalisere markederne. Det er afgørende at sikre en effektiv konkurrence på vore markeder til fordel for både forbrugere og erhvervsliv.
Miljø er et andet klassisk eksempel på en grænseoverskridende opgave. C02-udslip kender ikke grænser. Vi har brug for et stærkt EU til at bekæmpe forurening. Vi skal fortsat udvikle og forbedre det europæiske miljøsamarbejde. Men vi skal undgå nogle af de fejl vi har gjort i Danmark. Danmark kan ikke løse verdens miljøproblemer alene. Det kan EU selvfølgelig heller ikke.
Vi kan heller ikke løse verdens fattigdomsproblemer alene. Men vi kan bruge en liberalisering på landbrugsområdet som et afgørende element i at skabe udvikling globalt. Åbne markeder og frihandel er forudsætningen for udvikling og udbredelse af

velstand. Det er helt afgørende at give verdens fattige lande en bedre adgang til verdensmarkedet.
Vi kan sådan set vælge mellem to forskellige veje. Enten lader vi de fattigere lande sende deres varer til Europa. Ellers også kommer vi at se stadig flere af deres borgere ved vores dørtrin.
Vi skal arbejde for en forfatningstraktat, som samler og tydeligt angiver de grundlæggende rettigheder og principper, som fællesskabet bygger på og respekterer.
Der foregår en forfatningskamp i EU - akkurat som den man oplevede i de fleste europæiske lande i 1800-tallet, da Venstre voksede frem.
Dengang var Venstre det parti, der kæmpede for at lægge bånd på statsmagten i Danmark. Vi ville have en fri forfatning.
I dag er Venstre det parti, der kæmper for at lægge bånd på den politiske magt i Europa. Vi vil have en forfatningstraktat, der garanterer borgernes friheder.
Vi skal sikre de nationale parlamenter en stærkere indflydelse på udviklingen i EU. Dels ved at give de nationale parlamenter adgang til at overvåge overholdelsen af nærhedsprincippet. Dels ved at øge deres inddragelse i det daglige arbejde i EU.
Samtidig skal vi sikre en mere effektiv beslutningsproces, bl.a. ved at anvende kvalificeret flertal i udvidet omfang.
Vi skal forstærke samarbejdet om flygtninge og indvandrere og om bekæmpelse af international kriminalitet.
Vi skal skabe en mere fælles udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik. Ikke på bekostning af vores samarbejde med USA. Men i forståelse med vores amerikanske allierede. EU må udvikle en styrket evne og vilje til at påtage sig et større ansvar på det sikkerhedspolitiske og militære område
[Indsæt afsnit om forskning, jf. ovenfor]
Danmark skal spille en mere offensiv rolle i EU.
Alt for ofte har den danske europa-politik været præget af selvopfyldende profetier. Vi ønskede ikke at påvirke noget aktivt, fordi det ikke ville nytte. Og derfor nyttede det netop ikke.
Den danske standardreaktion har alt for ofte været skepsis over for ændringer på EU-plan. Vi har i udgangspunktet ønsket at bevare det eksisterende. Derefter har vi så forsøgt at trække 10-20 procent fra det, som de andre har spillet ud med. Men det er

ikke opskriften på, hvordan man får indflydelse.
Vi skal sikre større dansk indflydelse ved at komme med offensive udspil, ved at turde noget og ved at søge strategiske alliancer med lande, som vi deler synspunkter med.
Mit udspil om et europæisk område for forskning, udvikling og uddannelse er et eksempel på offensiv dansk europapolitik, som ligger i fin forlængelse af regeringens nationale politik.
Nogle vil måske have bemærket, at jeg endnu ikke har nævnt de danske EU-undtagelser. Det er med fuldt overlæg.
Det er frygtelig defensivt, at enhver dansk debat om Europas fremtid starter med et slagsmål om de danske undtagelser. Med al respekt: Europas fremtid står og falder ikke med de danske undtagelser. Undtagelserne er et dansk problem.
Men regeringens holdning til undtagelserne er velkendt. Danmark skal deltage fuldt ud i fremtidens europæiske samarbejde. Forbeholdene strider mod Danmarks interesser. Og hvad værre er: Det er netop på de områder, hvor Danmark har sine undtagelser, at der er mest brug for at udbygge EU-samarbejdet i de kommende år.
Den europæiske virkelighed ser i dag afgørende anderledes ud, end da vi fik undtagelserne først i halvfemserne.
Dengang befandt vi os i den usikre fase umiddelbart efter Murens fald.
Europas fremtid var uklar. I dag eksisterer den usikkerhed ikke længere.
Vi står nu i den absurde situation, at om få måneder er de tidligere diktaturstater i Østeuropa fulde medlemmer af EU, mens Danmark står med en række undtagelser på centrale dele af samarbejdet.
Det er en uholdbar situation. Danmark bør være fuldt og helt med i euro'en, i forsvarssamarbejdet og i samarbejdet om bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet og ulovlig indvandring. Men det kan naturligvis først ske efter en folkeafstemning.
Når den nye traktat er på plads kan vi tage stilling til, hvad vi vil med undtagelserne.
Jeg kan sammenfatte min vision om EU's fremtid således: Jeg ønsker, at EU skal være et fællesskab af frie nationalstater.
Men det skal være et stærkt fællesskab, hvor medlemsstaterne har besluttet at løse en række opgaver i forening ved at overlade kompetencen til EU.
Det skal ske inden for præcise rammer, der sikrer mod magtkoncentration og magtmisbrug.

Dette stærke fællesskab af nationalstater skal have den politiske og økonomiske styrke til at optræde internationalt og dermed præge verden med de idéer, som EU bygger på. De liberale ideer, som dominerende Europa i den gyldne tid op til Første Verdenskrig. De liberale ideer, som gjorde Europa til Verdens forbillede. Det sted hvor fremskridtene blev til, fordi friheden havde gode kår.
Udvidelsen af EU gør det mere påkrævet - og lettere - at realisere denne vision.
Jo større EU bliver, jo mere bliver EU nødt til at koncentrere sig om sine kerneopgaver. Det skal vi liberale kun være glade for.
Vi skal glæde os over hvert eneste fremskridt for Europa.
Venstres medlemmer af Europa-parlamentet skal arbejde for Europa, fordi velstand i Europa betyder velstand i Danmark. Fordi frihed i Europa betyder frihed i Danmark. Fordi fremskridt i Europa betyder fremskridt i Danmark.
Jeg er ikke så optaget af, om Venstre bliver kaldt et dansk parti eller et europæisk. For vi er først og fremmest frihedens parti. Derfor er det vigtigt, at vi vinder valget til Europa-Parlamentet. Vigtigt for Danmark. Og vigtigt for Europa.
Søndag den 13 juni fejrer vi udvidelsen af EU med de 10 nye medlemslande. Sammen med ca. 450 millioner europæere vælger vi et helt nyt Europa-Parlament med 732 medlemmer fra 25 europæiske lande. Venstre tror på Europa og EU. Sammen er vi stærkere. Sammen kan vi øge velstanden og trygheden. Sammen kan vi bedre håndtere de mange udfordringer Europa står over for i fremtiden. Sammen kan vi opretholde fred og demokrati. Men det er ikke ligegyldigt hvem der sidder i Europa-Parlamentet. Parlamentet får stadig større betydning i vores hverdag og der er brug for at fastholde Europa på en liberal kurs.
Der er mange gode grunde til at sende en stærk liberal stemme til Europa-Parlamentet. På www.venstre.dk kan du læse meget mere. Blandt andet Venstres Europa politiske program. I denne folder koncentrerer vi os om fire afgørende grunde til at stemme på Venstre den 13. juni.

I. Venstre vil bringe Europa i front

Viden er det vigtigste brændstof for fremtidens økonomi og antallet af nye arbejdspladser i både Danmark og Europa. Derfor skal EU satse mere på forskning og uddannelse bør kombineres. Vi skal det attraktivt at oprette nye højproduktive arbejdspladser i Europa. Kun derved kan vi opnå vi den udvidelse af beskæftigelsen, som er nødvendig for at sikre fremtidens velfærd.

Igennem mange år har USA haft en større økonomisk vækst end Europa. Produktiviteten er også større i USA end i Europa. En af forklaringerne er, at USA bruger flere penge på forskning og udvikling end EU. Nu skal EU til at indhente USA. Det kræver reformer og forandringer, hvis Europa skal konkurrere på det globale marked i fremtiden. De andre økonomiske stormagter løber fra os hvis vi ikke handler nu.

Venstre har en plan der vil fordoble EU's budget til forskning:

1. EU skal have flere forskere, bedre uddannelser, og flere forskningscentre. Derfor skal EU's forskningsbudget øges med en tredjedel i perioden 2007-2010.
2. EU skal i front med forskning i fremtidens teknologier. Derfor skal EU etablere en fælles europæisk grundforskningsfond. Fonden skal opbygges over en længere årrække med ca. 15 mia. kroner årligt.
3. EU skal værdsætte forskningens betydning for udviklingen af vor samfund. Derfor skal EU indstifte en europæisk innovationspris for at tiltrække unge talenter til forskningen.
4. EU skal tiltrække studerende far hele verden til Europa. Derfor skal alle universiteter i Europa have en såkaldt officiel benchmarking. Det vil øge opmærksomheden omkring de forskningsinstitutter i Europa, der gennemfører forskning på højt internationalt plan.
5. EU skal skabe fælles europæiske uddannelses- og forskningsmiljøer. Derfor skal EU styrke udvekslingsprogrammer for studerende.
6. EU skal fremme forståelsen af europæisk kultur og europæiske værdier i hele verden. Derfor skal EU oprette en række nye Europa-universiteter i USA, Rusland, Asien og de arabiske lande.

Målet er, at når begavede forskere i hele verden ser sig om efter et sted at udnytte deres gode ideer, skulle de gerne tænke: "USA er godt - men Europa er endnu bedre".

II. Venstre vil rydde op i EU

EU fremstilles ofte som et bureaukratisk uhyre, der koster borgerne dyrt. Langt fra alle anklager holder vand. Men EU er selv uden om mytedannelsen på grund af den uoverskuelige opbygning af administrationen i Bruxelles.

Venstre vil rydde op i dette vildnis. Et EU med 25 medlemslande kan kun fungere effektivt og gennemskueligt, hvis vi foretager en generel sanering af "råd og nævn",

programmer og puljer. Et slankere samarbejde er et stærkere samarbejde.
Venstres har en plan for en sanering af EU's overflødige knopskydning.

1. Venstre vil rydde op i råd og nævn

EU har i dag et utal af komiteer og underkomitéer under Kommissionen - op mod 1000 i alt. Tallet er lidt usikkert for det er ikke muligt præcist at få oplyst hvor mange udvalg der er, ej heller hvem udvalgene præcist består af. Venstre vil skabe klarhed på området. Det er på tide at se kritisk på underskoven af ekspertgrupper. Første skridt er at få skabt et overblik over systemet - et landkort over junglen om man vil. Næste skridt er at tynde ud i vildnisset.

Behøver vi f.eks:

- Udvalget for Levering af Landbrugsprodukter bestemt til Befolkningen i det tidligere Sovjetunionen
- Det Stående Udvalg for Tilnærmelse af Medlemsstaternes Lovgivning om Elevatorer ■ Det Stående Udvalg for Prydplanteformeringsmateriale og Prydplanter

2. Venstre vil se kritisk på EU's mange puljer og projekter..

EU har ligeledes et utal af puljer og projekter. Langt de fleste er særdeles fornuftige. F.eks. når det vedrører miljø og energi og udvikling af nye vedvarende energikilder - eller støtte til de fattige regioner i de nye østlande. Det er opgaver, der skal løses i fællesskab, og som kommer alle til gode. Men vi må fokusere indsatsen og være lidt mere kritiske med uddelelingen af millioner.

Skal EU f.eks bruge:

■ 492.000 kroner på at bygge et klubhus til en golfbane på Langeland?
• 2,7 mio. kroner på at restaurere en gård på Ærø?
■ 176.000 kroner på at bygge et "Musikstudie med udsigt" på Bornholm?

3. Venstre vil gå EU's institutioner efter i sømmene

Det er ikke kun de mange komitéer, der skal kigges nærmere på. Venstre vil gå en række af EU's større institutioner efter i sømmene. Det gælder ikke mindst Det Økonomiske og Sociale Udvalg (ØSU) og det såkaldte Regionsudvalg?

Formålet med de to institutioner er officielt at give taletid og høringsret til det europæiske civilsamfund og de europæiske lokale og regionale myndigheder. Men de lever en skyggetilværelse uden for offentlighedens interesse.

ØSU's budget beløb sig i 2002 til 580 millioner danske kroner - Regionsudvalget kostede de europæiske skatteydere 270 millioner i administration og tolkebistand.

Hundreder af millioner kroner, der ville være bedre brugt på investeringer i fremtiden. Venstre vil arbejde for at fjerne de unødvendige institutioner og komitéer samt målrette EU- midleme mod levedygtige projekter. EU er ikke hævet over kritik, heller ikke fra overbeviste tilhængeres side. For i sidste ende er et slankere EU et stærkere EU - og et EU, der er lettere at sætte pris på.

III. Venstre vil have fælles spilleregler for alle

Tabte arbejdspladser i Danmark, dårligere fælles miljøbeskyttelse og ringere fødevarestandard. Det er blot nogle af de triste konsekvenser, hvis nogle EU-lande ikke overholder de fælles vedtage regler.

EU-samarbejdet kan kun fungere hvis alle overholde de vedtagne spilleregler. Desværre er ikke alle lande lige gode til det. Og det er ikke fair. Det koster arbejdspladser for de flinke i klassen. Og det betyder nye og flere regler for at tvinge de uvorne til at opføre sig ordentligt. Det er en dårlig spiral, der skal stoppes.

Og det skal nu, hvor EU får 10 nye lande med som ikke alle har den administrative kapacitet til V håndhæve de mange EU-regler.

Venstre har en plan for et mere fair EU.

1. EU sikre, at de lande, der ikke overholder de fælles regler bliver straffet på pengepungen.
2. EU skal informere bedre om reglerne.
3. EU skal kontrollere mere effektivt. For ikke at skabe et nyt kæmpebureaukrati skal EU's have et kontrol rejsehold, der kan sættes ind, hvis der er mistanke om uregelmæssigheder.

IV. Venstre vil holde fast i visionen om Ét Europa

Udvidelsen af EU med ti nye lande den 1. maj 2004 markerer også afslutningen på Europas deling i det forrige århundrede. Et farvel til de blodige verdenskrige, Berlin-mure, pigtråd ned gennem Europa og bidske schæfferhunde på jagt efter mennesker, der søger frihhed.

Men vi er ikke færdige med at skabe et fælles Europa. De nye medlemslande skal ikke blot have deres plads ved bordet. Vi skal fortsat hjælpen dem med at blive en naturlig og fuldt integreret del af samarbejdet. Det kræver, at ”de gamle medlemslande” er villige til at bidrage med investeringer i infrastruktur og uddannelse til gavn for de nye medlemslandes økonomier og befolkninger. Der må ikke blive tale om første og andenrangsmedlemmer. Der er kun ét Europa. Et Europa

præget af frihed. Et Europa vi kan være fælles om.
Det nye EU vil udgøre verdens største hjemmemarked. Udvidelsen vil skabe stabilitet i hele Central- og Østeuropa. Samtidig ligger der en meget stor velfærdsgevinst i vente, også for Danmark. Dansk Industri og Danmarks Eksportråd forudser, at den danske eksport til de nye medlemslande vil stige fra 16 milliarder til 40 milliarder over de næste 10 år. Det er et løft, der kan mærkes.
Men ikke problemer er løst. Der er stadig lande i Europa, hvor frihed, demokrati og markedsøkonomi har trange vilkår. Og der er stadig lande i Europa, der gerne vil og skal med EU. Nogle er mere parate end andre. Men det er en fælles opgave at hjælpe alle europæiske lande i retning af EU.
Venstres vision har altid været at hele Europas blødende sår. Her 15 år efter murens fald er vi nået længere end de fleste kunne drømme om, da kommunismens faldt sammen og østeuropæerne igen blev frie. Nu går vi til valg sammen. Stem den 13. juni. Stem på Venstre. Stem på friheden, demokratiet og visionerne.